

forslaget og de Ændringsforslag, jeg har kunnet tiltræde.

Blang: Som ærede Medlemmer nu har hørt fra Udvalgets Ordførere og fra den højt-ærede Kirkeminister, er det ikke lykkedes i det nedsatte Udvalg at naa til Enighed om dette lille Lovforslag, ja, vi har ikke en Gang naaet at faa en Flertalsindstilling og en Mindretalsindstilling, idet Udvalget har delt sig i hele tre Mindretal. Der er noget mærkværdigt ved hele denne Sag, og det mærkværdige er det, at man fra alle Sider synes at være enig om Lovforslagets Realitetsbestemmelser, det primære i Lovforslaget, og alligevel rejser man en meget skarp Debat imod navnlig et Punkt, som i det mindste efter min Opfattelse i dette Lovforslag er af ganske underordnet Betydning, nemlig Spørgsmaalet om Præsteløftet. Dette lille Lovforslag handler jo i Virkeligheden slet ikke om det danske Præsteløfte, det er en lille Lejlighedslov, der er fremkaldt ved en tilstedeværende Mangel paa Præster i den danske Folkekirke, en Mangel, der vil blive endnu større, naar nu Genforeningen med Nordslesvig bliver en Kendsgerning. Det primære i Lovforslaget maa da selvfølgelig blive de Bestemmelser, der angiver, paa hvilken Maade man har i Sinde at imødegaa denne Mangel paa Præster herhjemme, og om det, er man, som jeg sagde før, saa vidt jeg kan se, ret enig. Modstanden kommer paa et helt andet Punkt, den kommer paa et Punkt, der i dette Lovforslag er af underordnet, sekundær Betydning. — jeg siger: i dette Lovforslag, jeg omtaler ikke Præsteløftets Stilling i og for sig —, idet man fra en Del Medlemmers Side partout vil have, at de Mænd, der i Henhold til disse midlertidige Bestemmelser faar Embeder i den danske Folkekirke, skal indtage en Særstilling derigennem, at de skal være fritagne for at aflægge det Præsteløfte, som ellers alle andre aflægger, og hvis Væsensindhold er det, at man lover at forkynde Guds Ord purt og rent, saaledes som det findes i den hellige Skrift og i vor Folkekirkes Bekendelsesskrifter, at man vil forvalte Sakramenterne efter Kristi Indstiftelse, og at man ved Studium stadig vil dygtiggøre sig til at varetage det Kald, der er en betroet; Betingelser, som jeg i det mindste ikke kan se skulde være af saa uhyggelig Art.

Man har nu imidlertid villet, at disse Mænd, som i Henhold til disse Bestemmelser skal træde i Tjeneste i Folkekirken, skal være fri for at aflægge dette Præsteløfte, uden at jeg kan se, at der i Virkeligheden er andet end rent teoretiske Grunde til at stille

dette Krav. Nogen praktisk Grund til at stille det er der, saa vidt man kan se, ikke, da der jo intet foreligger om, at en eneste af de Mænd, der i Henhold til disse Bestemmelser skulde gøre Tjeneste i Folkekirken, vægrer sig ved at aflægge Præsteløftet. Naar man i den ene Mindretalsindstilling hævder, at man ved at opretholde Bestemmelsen om Præsteløftet endogsaa vil afholde de bedste fra at tage Tjeneste i Folkekirken, synes jeg, havde jeg nær sagt, at denne Paastand svæver lidt i Luften. Jeg tror ikke, at Mænd, der ved sig i Væsensoverensstemmelse med den hellige Skrift og med vor Folkekirkes Bekendelsesskrifter, skulde ville vægre sig ved at aflægge Præsteløftet. Vægningen fremkommer i Regelen fra Mænd, der ved sig at være i Uoverensstemmelse med den hellige Skrift og med den danske Folkekirkes Bekendelsesskrifter paa afgørende Punkter, f. Eks. Spørgsmaalet om Underet eller Forsoningen og lignende. Det kan undtagelsesvis være Tilfældet, at en Mand vægrer sig af teoretiske Grunde, fordi han er Tilhænger af en Frikirke og absolut Modstander af en Folkekirke; men der er ingen Grund til derfor og at fravige Kravet om Præsteløftet. Man maa, synes jeg, betragte Folkekirken som en levende Organisme og de ydre Forhold som Rammerne, indenfor hvilke denne levende Organisme er henvist til at leve sit Liv. Det har været den Kirkepolitik, Venstre hidtil har fulgt, at man har lovgivet om kirkelige Spørgsmaal, efterhaanden som Livet i Folkekirken krævede Rammerne udvidet.

Jeg vil benytte Lejligheden til at takke den højtærede Kirkeminister, fordi han ved Sagens første Behandling her i Tinget gjorde opmærksom paa, at der ikke vilde blive indført en reaktionær kirkelig Lovgivning. Jeg er ganske overbevist om, at der heller ikke er Sangbund i det danske Folk eller i det danske Kirkefolk for en saadan. Men jeg kan tilføje, at jeg er ogsaa overbevist om, at der heller ingen Sangbund er hverken i det danske Folk og ej heller i det danske Kirkefolk for en opløsende Kirkelovgivning. Og naar man somme Tider fra radikal Side advarer os saa meget mod en Folkestemning, der skulde staa bagved den Kirkepolitik, som det ærede Medlem Hr. Povlsen vel nok kan siges at være Repræsentant for her i Salen, vil jeg dertil sige, at jeg tror ikke paa en saadan Folkestemning. Det kunde jo hænde, at denne Folkestemning i Afgørelsens Time vilde vise sig at være af ganske samme Art som den Folkestemning, der stod bagved Ministeriet Zahle i det Spørgsmaal, vi fik afgjort nu ved sidste